

En skatt av vittnesbörd

Leonardo Rodrigues

Baserad på en sann berättelse

”Och nu vet jag själv ... ty Herren Gud har uppenbarat det för mig genom sin Helige Ande” (Alma 5:46).

Sabrina såg på när mamma följde gästerna till dörren. ”Tack för boken”, sa pappan. Han höll i en Mormons bok.

”Mamma, varför pratar du om kyrkan med alla?” frågade Sabrina senare när de diskade tillsammans.

”Det är för att mitt vittnesbörd om kyrkan är som en skatt”, sa mamma. ”Det gör mig glad. Och jag vill dela med mig av det till andra så att de också kan bli glada!”

Sabrina föreställde sig mammas glänsande halsband i smyckeskrinet.

”Vad menar du med att det är som en skatt?”

”Jo, ett vittnesbörd är ju vårt jättemycket”, sa mamma. ”Det är en gåva från vår himmelske Fader som hjälper oss veta vad som är sant.”

”Hur fick du det?” ville Sabrina veta.

Mamma räckte Sabrina en skinande ren tallrik att torka. ”Jag fick det lite i taget. När jag ber eller läser skrifterna känner jag frid och värme inombords. Det är som om jag fyller på min vittnesbördsskatt.”

Sabrina nickade sakta. Kunde hon få en vittnesbördsskatt?

På söndagen berättade Sabrinas primärlärare en berättelse om Jesus Kristus. Sabrina lyssnade noga. Syster Lopez sa att Jesus bad alla de små barnen att komma till honom. Han välsignade dem och undervisade dem. När Sabrina tänkte på Jesus började hon känna sig varm i hjärtat.

Sabrina skyndade sig att hitta mamma efter Primär. ”Mamma, vet du vad?” Hon berättade för mamma om den varma känslan.

”Det är ju underbart”, sa mamma. ”Den känslan är den Helige Anden som rör vid vårt hjärta och låter oss veta att evangeliet är sant.”

Sabrina tittade leende upp på mamma. ”Det var det som hände! Det gjorde mig glad inombords.” Den Helige Anden hade varit så tyst att Sabrina visste att hon inte skulle ha lagt märke till honom om hon inte hade varit vördnadsfull.

Mamma kramade henne hårt. ”Nu håller du på att få en egen vittnesbördsskatt.” Sabrina kramade mamma tillbaka. Hon ville berätta om sin skatt för alla – precis som mamma gjorde! Men hur kunde hon göra det?

Den kvällen hittade Sabrina ett utdelningskort med en bild av Jesus på framsidan. Hon stoppade den i ryggsäcken.

Nästa dag när det var dags för rast, kom Sabrina ihåg kortet. Hon

tog upp det och gick för att hitta sin vän Carla. ”Varsågod, det här är till dig”, sa Sabrina.

Carla höll kortet intill sig. ”Tack! Jag älskar bilder av Jesus.”

Sabrina visade Carla webbplatsen på baksidan. ”Du kan lära dig mer om Jesus kyrka här.”

”Vad är det för kyrka?” frågade Carla.

”Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga”, svarade Sabrina. ”Att gå i kyrkan och lära mig om Jesus gör mig glad.”

Carla stoppade kortet i fickan. ”Jag ska visa kortet för min mamma.”

Några veckor senare sprang Carla fram till Sabrina före lektionen. ”Jag ska berätta något för dig!” sa hon. Hon log brett.

Sabrina blev ivrig. Vad kunde det vara? Carla log. ”Min familj gick till din kyrka! Och det var som du sa – jag kände mig glad där.”

”Jag visste att du skulle känna den Helige Anden!” sa Sabrina.

”Och jag tror att vi ska döpas snart!”

Sabrina hoppade upp och kramade Carla. Nu kunde de dela med sig av sina vittnesbördsskatter tillsammans! ■

Författaren bor i Amazonas i Brasilien.

”Tiden är inne, och i dag är det dags att vi själva tar reda på om evangeliet är sant.”

Se äldste Craig C. Christensen i de sjuttios presidentenskap, ”Jag vet själv att det är sant”, *Liahona*, nov. 2014, s. 52.

Vilken sorts skatt växer när man delar med sig av den?

